

“Yeniyetmalar”

Povestdən bir parça

(əvvəli ötən şənbə sayımızda)

Yola çıxdıq. Susmuşduq. Yol xeyli rahat olduğundan sürəti artırılmışdı. Mənim diqqətim yolda idi, yol işaretlərini “ötürmürdüm.” Birdən “İsmayıllıya xoş gəlmisiniz” lövhəsini oxudum, - çatırıq, - dedim. - Nə qədər getmişdik, uzaqdan kəndin başlayacaq sərhəddini bildirən işaretəni gördüm. Daha sonra sağa yol gördü, saxlamağı deyəndə əyləci basdı.

- Orada “Buyınız kəndi” yazılıb. Ox işaretisiyle.

Sürücü dostum başını çıxarmışdı, nə fikirləşdisə aşağı düşüb lövhənin yanında dayandı, diqqətlə yazını bir də oxudu və qayıtdı.

- Gözlərimə inana bilmirəm, Buyunu yazırsan, mənəsi nədir, Azərbaycanda o qədər bu adda kənd-kəsək var, amma dədə-babalı kənddə Şair Musa Yaqub yaşayır. Elə yaza: - Şair Musa Yaqub: "Burada yaşayır" - oxu da çək!

Güldüm, məntiqlə düşündüm. Haqlıdır, el-oba görkəmli şəxsiyyətlərlə tarixdə qalır.

Biz şairlə atüstü görüştük. Evə səhər yeməyinə dəvət elədi. Yubanacağımızı deyəndə bir söz demədi.

Yola çıxdıq. Musa Yaqub sürücünün yanında oturmadı, arxasında əyləşdi. Şair yumşaq səsle əlini sürücünün sağ çiyinə qoydu.

- Şeirlə yaxşı olarsan, bəs şairlə necə? - Yumorla soruşdu. Sürücü qırmışdı.

- Şairi sevməsən onun şeirini necə oxuyarsan. - Azca duruxdu və davamında dedi: - Oxuyarsan və peşiman olarsan, şeirlərdən əlin üzülər.

Cavabdan şairin xoşu gəlmışdı.

- Məntiqli və hazırlıqabsan. Sizlərin də elvan rəngli meşələri, başı qarlı dağları, çeşməli bulaqları var, oralarda az olmamışam.

Musa Yaqub hiss elədim, açılışır, ovqatı allanır, lirik romantika onu silkələyir. Mən məqamı ötürmədim, şairin "Şair" şeirini piçildadım:

**Dünyadan bir ömür qoparıb o da,
Gömülür torpağa günün birində.
Yaratıqlarında yaşayırsa da -
Ölür yaranmamış nəgmələrində.**

- Ustad. - Sürücü dostum astadan dedi: - Şairlə ölmür, ölenlər şeiri qıymətləndirmeyi bacarmayanlardır. Əzəli bu meşələr, ciğirlər, quşların çıçırtısı, təbiətin füsunkar sükutu. Yəqin ovçuluğa həvəsiniz çoxdur, belə məkanda tūfəngsiz... - Susdu, sol qapı pəncərəsini örtdü, - keçinmək darıxdırıcıdır.

- Əlbəttə, atamın tūfəngini saxlamışam. - Səsində xırıltını sezdim, söhbəti çevirmək lazım idi.

- Tələbə ikən qısa, amma mənalı şeirinizi həvəslə oxuyurdıq. İsmayıllı Şıxlının sevdiyi bir şeirdi, dedi ki, gənc şair Musa Yaqubundur, mənalıdır.

O, üzünü mənə döndərdi:

- Mən unutmuşam.

**Bu dünyada sevinc də var dərəd də var,
Hərəsi bir yana çəker könlümü.
Yaxşı ki, namərd yanında mərd də var,
Biri söksə, biri tikər könlümü.**

- Bu misraları 1971-ci ilin yanvarında yazmışam. Eh, üstündən neçə illər keçib, deməli, siz gənclərə də gəlib çatıb!

Sürücü məqamı ötürmədi, dilaverliklə dilləndi:

- Musa müəllim, bayraqçı fikrimdə yanılmamışam: şeiri sevirlərsə, şairi unutmurlar.

Musa Yaqub söz atdı.

- Sürücüler hərtərəflə, həssas və sevən olur, bu nədəndir? Çox gəzməkdənmi?

- Siz dediyinizdə həqiqət var, amma təbiətin gücünü danmaq qəti olmaz!

- Mənə niyə "müəllim" deyə müraciət etdin, hə?

- Şair, siz bir müddət müəllim işləmisiz, dərs vermisiz, Ali müəllim-dən eșitmişəm.

Musa Yaqub fikrə daldı, baxışlarını sol tərəfə - qar əriməyən meşə dibinə dikdi. Şairin ürəyindən keçən nə idi, görəsən? Tərcüməyi-halında oxumuşdum məlumatı və düşünmüşdüm ki, kaş onun şagirdi olaydım! Özümü toplayıb, yaddaşında qalan misraları piçildadım:

**Demə ki, keçdiyi ciğirlər təzə,
Otaqdan başlayıb, otaqda bitər.
Otuz il sinifdə var gəl edibəsə,
Bəlkə də yol gedib Magellan qədər.**

Bu sözləri eşidib başını qaldırdı:

- Bir mənə bax, - Musa Yaqub həzin ürekələ dedi:

- Dayan, sən mənim poeziyamı təbliğ eləməkçün aparırsan? - Yaxşıca güldü. - Kövrəldirsən ha! Sonu belədir ki:

**Hamiya pay verib ömründin bir az,
Məndədir,
Səndədir
Müəllim ömrü.**

Sarıbulağa çatırdıq. Uşaqların səsini, sevincini bir azdan eşidəcəkdir. Nə gizlədim, ürəyim çırpinirdi, Vətənimizin böyük şairini görüşə aparır, o, şeir dünyasını özüylə getirirdi. Yol gəlməşdik, yorulmuşdu şair, amma bunu eşitmirdi. Maraqlı ehvalatlar danışır, xatirələr söyləyirdi. Sürücü dostumsa əsil yol yoldaşı imiş!

Midhət müəllim bizi məktəbin darvazasında qarşılıdı, aşağı və orta sinif şagirdləri solmayan gülərlən dəstə-dəstə kiçik buket hazırlamışdilar və şairin qabağına yüyürdülər. Kövrək görüşdən sonra Musa Yaqubun ricası ilə direktorun kabinetinə yox, müəllimlər otağına birbaşa keçdi. Burada şeir sevənlər vardı. Şair dərs cədvəline, xəritələrə, hər bir müəllimin yazı stoluna, qalaqlanmış şagird dəftərlərinə baxır, köks ötürürdü. O, Midhət müəllimin üzünə baxdı; pərişanlaşdı.

- Vaxtılı müəllim olmuşam. Möcüzəli peşədir. Sınıf iki rəngli dünyadır, sənse günəş. Bu dünyanın iki rəngi, iki işığı olur. - Bənzətməsi onda təbəssüm yaratdı və şərhindən keçdi. Axi müəllim təbəqəsi həssasdır, hər bir sözün mənasını tutur, çək-çəvir edir.

(ardı var)